

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק כ'

קונטרס 110

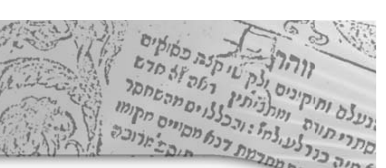
מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

שבת בשבתו הוא תפילת **חידוש** והכל לפי מה שהיא אדם אלה שעה"ש. הדברים הללו והפשוטו יבין ויבהר.

(סדר חיים, סדר המולידים בסעודת השבת)

טז. התקפה הפנימית היא התקרא הכמה באמתות ועליה נאמר לא הפדעה הוא העקר אלא הפשעה, ואז התקפה מאת השם **מן השמים** לטוב **לקנין ותיעלה**

יז. התקפה הפנימית היא התקרא הכמה באמתות כמו שכתב התקפה הנה היא העקר אלא הפשעה, ואז התקפה מאת השם **מן השמים** לטוב **לקנין ותיעלה**. אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו** התקפה מתקנת כי בא הפשעה אינה חכמת **שפעות** כי אם חכמה לעילונה **חכמת המבלה** והיא **ידיעת עמי** **שפעות** ועליה אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו** התקפה מתקנת כי בא הפשעה אינה חכמת **שפעות** כי אם חכמה לעילונה **חכמת המבלה** והיא **ידיעת עמי** **שפעות** ועליה אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו** התקפה מתקנת כי בא הפשעה אינה חכמת **שפעות** כי אם חכמה לעילונה **חכמת המבלה** והיא **ידיעת עמי** **שפעות** ועליה אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו**

התקפה מתקנת כי בא הפשעה אינה חכמת **שפעות** כי אם חכמה לעילונה **חכמת המבלה** והיא **ידיעת עמי** **שפעות** ועליה אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו** התקפה מתקנת כי בא הפשעה אינה חכמת **שפעות** כי אם חכמה לעילונה **חכמת המבלה** והיא **ידיעת עמי** **שפעות** ועליה אנו מתפללים בכל יום והוא ענינו בתורתך כי זה חטוננו באפסנו וכלנו בתנוה בניה לכהו ולהשפיל לשפע ללמד וללמד לנאמר אחר כך והוא ענינו בתורתך **אלו דאי נאי עמינו**

יח. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

והוא **אין שלשה** אלו נאמר: כי כל מנסתף לרומם התקפה הזאת, ונאמרת הם פסולים למעיד על זה, וכן מי שלא אלה תורה: הוא ויגיע כמו מי שראינו, והן אמת התקפה מהם בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יט. כל הפעול לבו מעסקיו הכולם ומתעסק ומשתדל בפשעה שבת בשבתו, ולפעול עליו השלום, **כפי מעשיו**

שבת בשבתו הוא תפילת **חידוש** והכל לפי מה שהיא אדם אלה שעה"ש. הדברים הללו והפשוטו יבין ויבהר. (סדר חיים, סדר המולידים בסעודת השבת)

לכפו פסוקו אשרי גבר אשר תסתרו: והמתקנת תלפזזו גם כי על דרך הנזכר לגיע לזה רעוננו לומר אשרי הרוח אשר תסתרו: זה שיהיה נכשל בלמדו ויקבל תוכחה בעודו אף על פי שטוב לו ואשרי שפתותך תלפזזו ודוק תורחך שיו התורח לו כל אדם יכול להבינה אותה עד עמקה וכל זמן שאינו האדם יכול להכין וקראת תורת משה' ויבדע סדרי' כמינוע ויהיה נכשל ונתן מזה מזה כעפע כעפטו ומלמו שעל כל באיה נאמנו אוננו ונדגלו עלי אהבה אל מפקר יבין אלא לדגולו עלי אהבה ולא עוד אלא כל שהאדם אינו מכוין על בוריו בהתשדלותו ובעלת נהו' כי ידום לתתה' וכו' אותם על שלשם ויקדם.

(מקנת הקדש הפדוטו עמוד סבו)

יא. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

והוא **אין שלשה** אלו נאמר: כי כל מנסתף לרומם התקפה הזאת, ונאמרת הם פסולים למעיד על זה, וכן מי שלא אלה תורה: הוא ויגיע כמו מי שראינו, והן אמת התקפה מהם בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יב. ויש לומר **אשרי גבר אשר תסתרו**: זה שיהיה נכשל בלמדו ויקבל תוכחה בעודו אף על פי שטוב לו ואשרי שפתותך תלפזזו ודוק תורחך שיו התורח לו כל אדם יכול להבינה אותה עד עמקה וכל זמן שאינו האדם יכול להכין וקראת תורת משה' ויבדע סדרי' כמינוע ויהיה נכשל ונתן מזה מזה כעפע כעפטו ומלמו שעל כל באיה נאמנו אוננו ונדגלו עלי אהבה אל מפקר יבין אלא לדגולו עלי אהבה ולא עוד אלא כל שהאדם אינו מכוין על בוריו בהתשדלותו ובעלת נהו' כי ידום לתתה' וכו' אותם על שלשם ויקדם.

(מקנת הקדש הפדוטו עמוד סבו)

יג. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

והוא **אין שלשה** אלו נאמר: כי כל מנסתף לרומם התקפה הזאת, ונאמרת הם פסולים למעיד על זה, וכן מי שלא אלה תורה: הוא ויגיע כמו מי שראינו, והן אמת התקפה מהם בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יד. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

והוא **אין שלשה** אלו נאמר: כי כל מנסתף לרומם התקפה הזאת, ונאמרת הם פסולים למעיד על זה, וכן מי שלא אלה תורה: הוא ויגיע כמו מי שראינו, והן אמת התקפה מהם בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

טו. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

טז. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יז. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יח. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

ואמר מורי הנאום פסקאנו כדן זדוק לכהן כי שני מלאכים אלו הם יצאו טוב ויש הרע לזכות כי הם שעטנו ספוט תורה כל ימי חיינו ותורשו שיהיה על ידו ששער אותם כיבת הפדושש ואם נכחה תורה אמר בתקוה על שכל אחד מהמלאכים כי עושה עמלו קודם לתורה וכל אחד משיקרא שיהיה אומר נעשה ולהשטע היה שורה כפינו ומלמדו תורה כלל על שכן שפולאכיים גבורי' כחו על האדם הפתוחים מתורחן ומשפיעו בחיינו ופולאכיים מבינים אותו בעצמם מה שלמד והנה בעולם הזה הוא גורס אישני בעולם הזה לומר כדו בעולם אבא לרס אישנו ואף על פי דלא יעל מאי קאמר כי עמול לתורה, ואמר האי שמו עשיתו ולמדו אף על פי דלא ידע, שבחא איהו ליה, כי מי שירע וילמד איהו גבור וזן ולבו כדן גורס לרס פסק הורח ותקונים ורעא מקימנן ומינאנו עם שלא וכו' אותם.

(מקנת הקדש הפדוטו עמוד סבו)

ט. רבי משה פרנקל ז"ל בעל פירוש השלח מסביר בגורמו מעא אותו ויש מענו בעין גדול בספר הזה פשוט בפירוט מעא וכו' הנחמ סופו חסדו בתנאי שאת על יראתו המוקדמת לתקנתו.

לא רק כלפדוף בנוגה שם בכינו עיננו, אלא נמיסם הללו, אלא גם בתקפת הוסקר הטענות רומן על עולם, בימי פטודו הפתעשבורגו בשיבת רבו הנחמ סופו חסדו בתנאי שאת על יראתו המוקדמת לרס פסק הורח ותקונים ורעא מקימנן ומינאנו עם שלא וכו' אותם.

י. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יא. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יב. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יג. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

יד. פשוט **שבת בשבתו** הוא **התקפה הזאת** וישתהיה להם טענות רבות, וכלן ספקיותם בגדל מבלת ההקפה, ויש שיאמר שהיא חכמה נשקבה ואין לכל ראייה להכנס אצל דוד שדקמה בדעתו למעשה נמשאים ונותנים גם באיך שהוא משאם קנאת השם בטובת ומנאנת תורתו בראונו כי שלחן שם מסתובב בזה לטובת **אשר נאמר**, ויש עוד שפה בחינתו לפלי פתח סניו כמיו חזון שפארנו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אור חוזר

ר"ה אָלוּל

לכבוד הַבְּרַת מַפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי

ברצוני להודות לכם על פְּעֻלַתְכֶם הַנִּבְרָגָה והתשובה שְׂנִיבִיתֶם לְהַכְנִים אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּתוֹךְ אֲחֵינוּ גְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁפָלָם וְנָפוּ לְלַמֵּד אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ מִדְּבִי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְעַל יָדֵינוּ הַזֶּה נַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכַּף הַצָּרוֹת וְנִכְבַּל לְקַרֵּב אֶת בְּיָאת הַלְשִׁיחַ בְּמִתְנַחֵה בְּגִמְיֵינוּ אָמֵן.

אין גְּפֵי מַלִּים עַל נְזֻמַּתְכֶם הַבְּרוּכָה לְהַכְבִּיא אֶת הַזֶּהָר בְּקִבְיָו הַקָּדוֹשׁ לְךָ בְּךָ.

יִישֵׁר חֲכָמֶם וְתַמְשִׁיכוּ הַתְּרַבּוֹת הַזֶּה לְפָנֵינוּ הַכְּבִים.

בְּקִרְבַת הַתּוֹרָה

שִׁמְעוּן שִׁרְדֵל נַחַל שׁוּרֵק, רַמַת בֵּית שִׁמְשׁ

ב"ס ד' אָלוּל תשס"ט

אֲבָחוּן לְקוּוֵי לְמִדְיָה

הַסְּרִפּוֹ לְאֲבָחוּן לְקִיּוּת הַמִּדְיָה בְּיִשְׂרָאֵל

לְכָבוֹד כ"ב הַתְּדַמּוּר מְהַאֲלָמִין שִׁלְשִׁי"א

רְצִינָה לְהַסְבִיעַ אֶת הַעֲרִכְתּוֹ הַרְבֵּה לַמַּפְעַל הַגָּדוֹל הַזֶּה וְהַזֶּה אֲמִירַת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ שֶׁתְּרַבֵּב לְכַח עַל עַצְמוֹ, בְּנוֹסֵף עַל אֲמִירַת אָמֵן וְאֵי דְבִכּוֹר בְּמַאֲבָעֵה הַתְּפִלָּה שֶׁהֵם מַאֲבָנֵי הַיָּסוֹד שֶׁל בֵּית הַמִּדְרָשׁ, וְעוֹר עֲשִׂרוֹת סְפָרִים שֶׁתְּרַבֵּב כַּתֵּב בְּנוֹשָׂאִים הָעוֹמְדִים בְּרוּחוֹ שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה וְסוֹדוֹת הַדַּת בְּאֶרֶץ הַקְּדוֹשׁ וְכוּ'...

אֵי אֲבָרְךָ שֶׁעוֹבֵד וְלוֹמֵד וְרִצִּי יוֹם כְּבוֹלֵל בְּעֵלֵי בְּתִים בְּרַמַת בֵּית שִׁמְשׁ וְהַתְּפִלָּה כְּבוֹעַ בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ בְּשִׁפְתוֹתֵינוּ וְיָמֵינוּ טוֹבִים, בְּחֵלֶק מְעוֹבְדֵינוּ אֵי נִקְוָא הַרְבֵּה בְּדַרְכֵים בְּמִכּוּוֹת, אוֹטוֹבוֹס אוֹ מְטוֹס, וְכַעַת שֶׁבְּפִלְתֵי אֶת הַסְּפָרִים עַל הַזֶּהָר אֵי נִקְוָא שֶׁאֵין מִנְצֵל יוֹתֵר אֵי הַלְמוּד בְּדַרְכֵים וְקוֹסֵם אֶת "וְהִלְכֶתֶךָ בְּרַבְרָךְ..." בְּצוּרָה יוֹתֵר מִשְׁלֵמַת.

חֲשׂוֹב לָנוּ לְכָל מִי שֶׁיְכִוֵּל לִסְעוֹת וְלִתֵּת מִזְמָנוּ וְהוֹנוֹ הַזֶּה וְהוֹנוֹ לְמוֹד הַזֶּהָר בְּאֶרֶץ וְכוּ' לִמְעַן אֲחֵדוֹת הַעַם וְכִיּוֹת נוֹאֵל עֲדָכָה בְּמִתְנַחֵה בְּגִמְיֵינוּ אָמֵן...

הַחֲתוּמָה בְּהַעֲבָרָה בְּכַף

אֲחֻזַּת חַיִּים

מֵאֲבָחוּן יוֹדִיקֵינוּ מִסְמָה בֵּית שִׁמְשׁ

חַדְשׁ כ"ב שֶׁבַע תש"ע ל"ב"א

בְּכָבוֹד הַכְּבִים שֶׁל "מַפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי" שִׁלְשִׁי"א

אֲשֵׁרִיכֶם שְׂנִיבִיתֶם לְפָרְסֵם הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וּבְקִבְיָת מַקְתְּבֵי הַהַזְוָה"צ שֶׁל הַעֲבָה הַחֲבַדִּית מִשְׁנַת תרפ"א.

אֲסַפֵּר לָכֵם מוֹה שֶׁשָּׂרָה בְּבֵית מִדְרָשְׁנוּ יוֹם אֲחֵד לְאַחַר הַתְּפִלָּה שְׁחִירֵית, כְּדִלְחִי:

וְנֵן ל' אָמֵר לו' שְׁהוּא יִתְפַּלֵּל שְׁהַקְלִימֵנוּ מִקְרִיעוֹת אוֹ אֲחֵרוֹת: יְעִרִימוּ בְּפִשָּׁה בְּעֵנָן זֶה לַרַעוּנוֹנוּ שֶׁנֵּנוּ וְנִתְלָאָה יַעֲלִינֵם.

וְהֵנִי דו"ש וְשֵׁת מוֹקִירוֹ
הַק' שְׂאוֹל בְּרַאךְ מִנִּישְׂרָא יע"א

ב"ס ד'.

יוֹם שִׁלְשִׁי לְסַפֵּר וְאֲבָרְכֶם וְזָפוּ בְּאֵי בְּנִימִים וְה' בְּרַךְ אֶת אֲבָרְכֶם בַּפֶּלַח שְׁנַת "770", שְׁנַת "בִּיאַת מִשְׁיַח" (עַם הַפִּילֵל).

לְכָבוֹד הַכְּבִים הַחֲשׂוּבִים עוֹרְכֵי הָעֵלּוֹן "אֲוֵר הַזֶּהָר" ש"י.

שְׁלוֹמֵיכֶם יִקְוָא וְיִסְרַךְ בְּטוֹב וּבְגִמְיֵים.

בְּרַצְוֵנוּ לְסַפֵּר לָכֵם עוֹבְדָא מְעֻנָּה, אֲשֶׁר סוֹבְרוֹנוּ כִּי תִרְהֵי לְתוֹעֵלֵת.

מִצְפִּירֵינוּ בְּדָבָר מְהֻלָּה מִפְּשָׁעוֹת, מְעֻשָׂה מְהֻלָּוִים בְּמִתְנַחֵה מִפְּאֲרָה.

לְאַחֲרֵינוּ: יִצָּא לָנוּ לְהַפְשֵׁל עִם יְהוּדִים צְדִיקִים עוֹבְדֵי ה' בְּאֲמִתּוֹת וּבְתַמִּים מִתְנַחֵה, אֲשֶׁר עָלוּ לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה תוֹתִיב"א מִמִּתְנַחֵה יצ"ו בְּחִדְשׁ אֵינִי שְׁנַת תש"ו.

וְסַפּוֹר לָנוּ דְבָרִים נְקֻלָּים, מְהֻבֵּב וּמְפִי וְחַמְדִּים, מוֹה יָפִים וּמְבִירִים, יָצָא לָנוּ שׁוֹמְעֵם כְּחִיבִים,

עַל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ סְפּוּרִים, כְּאוֹר הַחֲסֵד מְהוֹרִים, אֶת קְרִיַת הַזֶּהָר מְפִלְאִים, בְּקִשְׁטוֹ בְּלָה כְּשִׁטְיִים.

בְּכַף וּבְכַף שְׁעוֹת לְמוֹדִים, בְּשִׁבְתָּ קְרִישְׁנוּ לְמוֹדִים, וּבְהַנְסֵת הַזֶּהָר לְפָתִים, כְּבִהַנְסֵת סֶפֶר תּוֹרָה שְׁמַחִים.

לְזֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרִקַת מִשְׁמִים, וּבְכוֹת רַבְבִּי מְבַקְשִׁים, וְגו' הַלְאָה כְּפִי שֶׁתְּקִרְאוּ בְּרַנְיֵים.

וְסַפֵּר בְּפִרְוֵת אֶת שִׁשְׁמֻעֵנוּ מִסָּה דְבָרִים נְקֻלָּים הַתְּפִלְחִיבִים כְּלִי שְׁמוֹעֵיכֶם.

כְּלִי שֶׁבַע וְשִׁבְתָּ לְפָנֵינוּ הַקְּדוֹלָה, כְּלִי אֲחֵד וְאֲחֵד הַזֶּה בְּבֵית הַנְּסֵת וְלִמְדוֹ שְׁנַיִם וְשִׁלְשָׁה שְׁעוֹת בְּיַתֵּר הַקְּדוֹשׁ. וְגו' בְּחֻצוֹת הַלְּחָלָה כְּלִי הַעִיר הַחֲלִימִים לְבֵית הַקְּדוֹשׁ לְלַמֵּד אֶת הַזֶּהָר, וְלֹא הֵיךְ אֲחֵד מִכְּנֵי הַעִיר אֲשֶׁר כְּשֵׁל אֶת הַלְמוּדִים הַאֲהָלָה בְּיַתֵּר הַקְּדוֹשׁ. אֵלָּא בְּלָם, כְּלִי כְּלִי הַעִיר לְמִגְדוֹלָם וְעַד קִטְנֵם הַחֲלִימִים אֵל בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלִמְדוֹנוֹ בְּסַפֵּר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ. וְתַמְדִּי הֵיךְ לֵב הַסִּפֵּר שֶׁם לְטוֹב עַל כְּלִי הַיְהוּדִים, וְנִשָּׂה לָכֵם רֵב הַסֵּף.

וְגַוֵּוּ הַתְּשִׁבָּה וְשִׁלְחָה עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

וְנִכַּח בְּצוּרֵינוּ הַכְּבִים

בְּשִׁימֵם הַתְּחִירוֹת הַתְּפִלָּה

עַל אֲדַמְתֵם מֵאֵין מְסִרְעֵי וְאוֹיִבִים.

מִכְתָּבִים לְמַעֲרַת

הששי, יקים אלהי השמים
פקידה לבת יעקב. ומאותו זמן
עד שיהיה לה זכירה - שש שנים
וחצי. ומאותו זמן שש שנים
אחרות, והם שבועים (ושלש)
ושפטים וחצי.

בששים ושש יתגלה מלך
המשיח בארץ הגליל, וכוכב
אחד בצד מזרח יבלע שבועה
כוכבים מצד צפון, ושלשהב אש
שחורה תהיה תלויה ברכיע
ששים יום, וקרבנות יתעוררו
בעולם לצד צפון, ושני מלכים
יפלו באותם קרבות.

ויזדווגו כל העמים על פת יעקב
לדחות אותה (אוקם) מהעולם. ועל
אותו הזמן כתוב, (ויקחה) (ירמיה ל)
ועת צרה היא ליעקב וממנה
ישע, ואז יסתימו הנפשות
מהגוף ורוצים להתחדש, וסימן
לדבר - (כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרמה
שבועים, וכתוב) (בראשית מז) כל הנפש
הבאה ליעקב מצרמה וגו', כל
נפש ששים ושש.

בשבועים ושלש כל מלכי העולם
יתכנסו לתוף העיר הגדולה של
רומי, והקדוש ברוך הוא יעורר
עליהם אש וברד ואבני אלגביש
ויאבדו מהעולם, פרט לאותם
מלכים שלא יגיעו לשם ויחזרו
לעורר קרבות אחרים. ומאותו
זמן מלך המשיח יתעורר בכל
העולם, ויתכנסו עמו כמה עמים
וכמה תילות מכל סופי העולם,
וכל בני ישראל יתכנסו בכל
אותם מקומות.

עד שישלמו אותן שנים למאה.
אז וא"ו תתחבר עם ה"א, ואז
(ישעיה סו) והביאו את כל אחיכם
מכל הגוים מנחה לה' וגו'. ובני
ישמעאל (ישראל) עתידים באותו
זמן להתעורר (עליהם) עם כל עמי
העולם לבא על ירושלים, כל
שכתוב (זכריה יד) ואספתי את כל

באלף שתיתאה יקים אלהי שמיא פקידו
לברתיה דיעקב. ומההוא זמנא עד דיהא לה
זכירה שית שנין ופלגא. ומההוא זמנא שית
שנין אחרנין ואנון שבועין (ותלת) ותרין ופלגא.
בשיתין ושית יתגלי מלפא משיחא בארעא
דגליל, וכד פכבא דבסטר מזרח
יבלע שבע פכביא מסטר צפון, ושלהובא
דאשא אוכמא תהא תליא פרקיעא שיתין
יומין, וקרבין יתערוון בעלמא לסטר צפון,
ותרין מלכין יפלוון באנון קרבין.

ויזדווגון פלהון עםמיא על ברתיה דיעקב
לאדחייא לה (לזו) מעלמא. ועל
ההוא זמנא כתיב (והיחמה) (ירמיה ל) ועת צרה היא
ליעקב וממנה ישע וכדין יסתימוון נפשין
מגופא ובעינין לאתחדשא, וסימנין (כל הנפש לבית
יעקב הבאה מצרמה שבועים וכתוב) (בראשית מז) כל הנפש
הבאה ליעקב מצרמה וגו' כל נפש ששים
ושש.

בשבועין ותלת כל מלכי עלמא יתכנסון לגו
קרמא רבתא דרומי, וקדשא ברין
הוא יתער עלייהו אשא וברדא ואבני
אלגביש ויתאבדון מעלמא, בר אנון מלכין
דלא ימטון לתמן ויהדרון לאגחא קרבין
אחרנין. ומההוא זמנא מלפא משיחא יתער
בכל עלמא, ויתכנסון עמיה כמה עמין וכמה
חיילין מפל סיפיי עלמא, וכל בני ישראל
יתכנסון בכל אנון אתרי.

עד דאשתלימו אנון שנין למאה, פדין וא"ו
יתחבר בה"א, וכדין (ישעיה סו) והביאו את
כל אחיכם מכל הגוים מנחה ליי וגו'. ובני
ישמעאל (ישראל) זמינן בההוא זמנא לאתערא
(עליהו) עם כל עמין דעלמא למיתי על ירושלים
דכתיב, (זכריה יד) ואספתי את כל הגוים אל

הגוים אל ירושלים למלחמה וגו'. וכתוב (תהלים ב) יתניצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו. וכתוב יושב בשמים ישחק ה' ללעג למו.

אחר כך וא"ו קטנה תתעורר להתחבר ולחדש נשמות שהיו ישנות כדי לחדש את העולם, כמו שכתוב (שם קד) ישמח ה' במעשיו. וכתוב יהי כבוד ה' לעולם, להתחבר פראוי. ישמח ה' במעשיו, להוריד אותם לעולם, ושלכם יהיו בריות חדשות לחבר את כל העולמות יחד.

אשריהם כל אותם שישארו בסוף האלף הששי להכנס לשבת, שהרי אז הוא יום אחד לקב"ה לבדו, להודיע פראוי וללקט נשמות חדשות שהיו בעולם עם אותם שנשארו בראשונה, שכתוב (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם.

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מד) אתה הוא מלכי וגו'. זוהי השלמות של כל הדרגות יחד זו עם זו.

צוה ישועות יעקב, כל אותם השליחים שעושים שליחות בעולם, שכלם יהיו בצד הרחמים ולא יהיו מצד הדין, משום שיש בעלי שליחים מצד הרחמים ומצד הדין הקשה. אותם שליחים שבאים מצד הרחמים לא עושים שליחות של דין בעולם כלל.

ואם תאמר, הנה המלאך שהתגלה לבלעם, הרי שנינו שליח של רחמים והתהפך לדין - לא! לעולם לא משתנה. אלא

ירושלים למלחמה וגו'. וכתוב, (תהלים ב) יתניצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יי ועל משיחו. וכתוב יושב בשמים ישחק יי ללעג למו.

לבתר וא"ו זעירא יתער לאתחברא ולחדשא נשמתיך דהו עתיקין בגין לחדתא עלמא כמה דכתיב, (שם קד) ישמח יי במעשיו וכתוב יהי כבוד יי לעולם לאתחברא כדקא יאות. ישמח יי במעשיו לנחתא לון לעלמא ולמהו כלהון בריין חדתיך לחברא עלמין פלהו כחד.

וכאן אנון פל אנון דישתארוין בעלמא בסייפי אלה שתיתאה למיעל בשבתא, דהא כדין איהו יומא חד לקדשא בריך הוא בלחודוי לאזדווגא כדקא יאות ולמלקט נשמתיך חדתיך למהו בעלמא עם אנון דאשתארו בקדמיתא דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני רבי יהודה פתח ואמר (תהלים מד) אתה הוא מלכי וגו'. דא הוא שלימו דכל דרגין פחדא דא בדא.

צוה ישועות יעקב, פל אנון שליחן דעבדי שליחותא (דף קיש ע"ב) בעלמא דליהוי כלהו מסטרא דרחמי ולא להו מסטרא דדינא, בגין דאית מארי שליחן מסטרא דרחמי ומסטרא דדינא קשיא. אנון שליחן דאתיין מסטרא דרחמי לא עבדי שליחותא דדינא בעלמא כלל.

ואי תימא הא מלאכא דאתגלי ליה לבלעם הא תנינן שליחא דרחמי הוה ואתהפך

לְדִינָא. לָא. לְעוֹלָם לָא אֲשַׁתְּנִי, אֲלֵא שְׁלִיחָא
 דְּרַחֲמֵי הָוָה לְאַגְנָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל וּלְמַהוּ
 סַיְגוֹרְיָא עֲלֵייהוּ, וּלְקַבְלִיָּהּ הוּא דִּינָא, וְכִף
 אוֹרְחוּי דְקֻדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כִּד אוֹטִיב לְדָא
 הֵוּא טִיבוּ דִּינָא לְדָא. כִּף הָא שְׁלִיחָא דְרַחֲמֵי
 הָוָה לְהוּ לִישְׂרָאֵל וּלְבַלְעֵם אֲתַהֲפֹף לְדִינָא.
 כְּגִין כִּף צַוְה יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב, אָמַר דּוֹד, פְּקִיד
 עַל עֲלָמָא כִּד יִשְׁתַּלְחוּן שְׁלִיחָאָה דִּי לְהוּיִן
 מִסְטָרָא דְרַחֲמֵי.

שליח הרחמים היה להגן על
 ישראל ולהיות עליהם סגור,
 וכנגדו הוא הדין. כף דרכיו של
 הקדוש ברוך הוא, כשמיטיב
 לזה, אותו הסוד הוא דין לזה.
 כן השליח הזה היה של רחמים
 לישראל, ולבלעם התהפף לדין,
 משום כף צוה ישועות יעקב.
 אמר דוד, צוה על העולם, כפאשר
 ישלחו שלוחים שיהיו מצד
 הרחמים.

רבי אבא אמר צוה ישועות יעקב דאנון גו
 גלותא וישתפח פורקנא להון גו
 גלותהון. תא חזי, תשבחן דאבהן יעקב הוה,
 ואלמלא יצחק לא אתא יעקב לעלמא, ובגין
 כף צוה ישועות יעקב דא יצחק, דכיון
 דאשתזיב יצחק ישועות יעקב הו.

רבי אבא אמר, צוה ישועות
 יעקב, שהם בתוך גלות,
 ותמצא להם גאלה בתוך גלותם.
 בא ראה, המשבח של האבות
 היה יעקב, ואלמלא יצחק לא
 בא יעקב לעולם. ומשום כף,
 צוה ישועות יעקב - זה יצחק.
 שכיון שנצטל יצחק, היו ישועות
 יעקב.

ויהי אחר הדברים האלה. רבי שמעון אמר
 הא תנינן ויהי בימי על צערא אתמר,
 ויהי אף על גב דלא כתיב בימי טפסי דצערא
 אית ביה. ויהי אחר, בתר דרגא תתאה דכל
 דרגין עלאין, ומאן איהו דברים, כמה דאת
 אמר (שמות ד) לא איש דברים אנכי.

ויהי אחר הדברים האלה. רבי
 שמעון אמר, הנה שנינו ויהי
 בימי, נאמר על צער. ויהי - אף
 על גב שלא כתיב בימי, דפוס
 של צער יש בו. ויהי אחר
 הדברים, אחר הדרגה התחתונה
 של כל הדרגות העליונות. ומהו
 הדברים? כמו שנאמר (שמות ד) לא
 איש דברים אנכי.

ומאן הוה בתר דרגא דא, והאלהים נסה את
 אברהם דאתיא יצר הרע לקטרגא קמי
 קדשא בריך הוא. הכא אית לאסתפלא
 והאלהים נסה את אברהם. את יצחק מיבעי
 ליה. דהא יצחק בר תלתין ושבע שנין הוה
 והא אבוי לאו בר עונשא דיליה הוה,
 דאלמלא אמר יצחק לא בעינא לא אתענש
 אבוי עליה. מאי טעמא והאלהים נסה את
 אברהם ולא כתיב נסה את יצחק.

וכי היה אחר הדרגה הזו?
 והאלהים נסה את אברהם. שבא
 יצר הרע לקטרג לפני הקדוש
 ברוך הוא. כאן יש להסתפל,
 והאלהים נסה את אברהם? את
 יצחק היה צריך (לכתב), שהרי
 יצחק היה בן שלשים ושבע,
 והרי אביו לא היה בר ענש שלו,
 שאלמלא אמר יצחק איני רוצה
 - לא היה נענש אביו עליו. מה
 הטעם והאלהים נסה את אברהם
 ולא כתיב נסה את יצחק?

אלא את אברהם ודאי דבעי לאתפללא
 כדינא, דהא אברהם לא הוה ביה דינא
 כלל מקדמת דנא, והשתא אתפלל מיי"א

אלא את אברהם, ודאי שרצה
 להפלל עם דין, שהרי אברהם
 לא היה בו דין פלל מקדם לכן,

וכאן נכללו מי"ם עם א"ש, ואברהם לא היה שלם עד עכשו, שהתעטר לעשות דין ולהתקינו במקומו.

וכבר ימיו לא היה שלם עד עכשו שנכלל מי"ם עם א"ש וא"ש עם מי"ם, ומשום כך והאלהים נסה את אברהם ולא את יצחק, שהזמין אברהם להכלל עם דין. וכשעשה את זה, נכנס א"ש עם מי"ם ונשלם זה עם זה. וזה עושה הדין להכלל זה עם זה. ואז יצר הרע בא לקטרג על אברהם שלא השתלם כראוי עד שיעשה דין ביצחק. שיצר הרע הוא אחר הדברים והוא בא לקטרג.

ובא וראה סוד הדבר. אף על גב שאמרנו שכתוב אברהם ולא יצחק, גם יצחק נכלל בפסוק הזה סוד הכתוב והאלהים נסה את אברהם. לא כתוב נסה לאברהם, אלא את אברהם, את דוּקא, וזה יצחק. שהרי באותה שעה בגבורה התחוננה שורה. כיון שנעקד והודמן בדין על ידי אברהם כראוי, אז התעטר במקומו יחד עם אברהם ונכללו א"ש עם מי"ם ועלו למעלה, ואז נמצאה מחלקת כראוי, מים עם אש.

כיון [עשה] ראה אב רחמן שנעשה אכזר? אלא כפי שתמצא מחלקת מים עם אש ולהתעטר במקומם [וראו], עד שבא יעקב והכל התמקן כראוי, ונעשו שלשה אבות שלמים ונתקנו עליונים ותחתונים.

ויאמר קח נא את בנך. וכי איך יכול אברהם שהוא זקן? אם תאמר משום שיצחק לא יצא מרשותו כלל - יפה, אבל כמו שנאמר (במדבר כ) קח את אהרן ואת

בא"ש א. ואברהם לא הוה שלים עד השתא דאתעטר למעבד דינא ולא תקנא ליה באתריה.

וכבר יומוי לא הוה שלים עד השתא דאתכליל מי"א בא"ש א וא"ש א במי"א, ובגין כך והאלהים נסה את אברהם ולא את יצחק, דאזמין אברהם לאתכללא בדינא, וכד עביד דא, עאל א"ש א במי"א ואשתלים דא עם דא. ודא עביד דינא לאתכללא דא בדא. וכדין יצר הרע אתא לקטרגא עליה דאברהם דלא אשתלים פדקא יאות עד דיעביד דינא ביצחק. דיצר הרע אחר הדברים איהו ואתא לקטרגא.

והא חזי רזא דמלה, אף על גב דקאמרן דאברהם פתיב ולא יצחק, יצחק גמי אתכליל ביה בהאי קרא, רזא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. נסה לאברהם לא פתיב אלא את אברהם את דייקא ודא יצחק. דהא בההיא שעתא בגבורה תתאה שריא, כיון דאתעקד ואודמן בדינא על ידא דאברהם פדקא יאות, כדין אתעטר באתריה בהדיה דאברהם ואתכלילו א"ש א במי"א וסליקו לעילא, וכדין אשתפח מחלוקת פדקא יאות מיא באשא.

מאן (עבד) חמא אפא רחמנא דאתעביד אכזר. אלא בגין לאשתפחא מחלוקת מיא באשא ולא תעטרא באתריהו (ד"א ל"ג פדקא יאות), עד דאתא יעקב ואתמקן כלא פדקא יאות ואתעבידו תלתא אפקן שלמין ואתמקנו עלאי ותמאי:

ויאמר קח נא את בנך. וכי היאך יכול אברהם דאיהו סבא. אי תימא בגין דיצחק לא נפיק מרשותיה כלל, יאות, אבל

כמה דאתא אמר, (במדבר כ) קח

אֶלְעֶזֶר בְּנוֹ, אֵלֶּא כְּדֵי לְהַמְשִׁיכֶם
בְּדַבְרֵים וּלְהַנְהִיגֶם לְרִצּוֹן
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִף כַּאֲן קַח
בְּדַבְרֵים. אֵת בְּנֵךְ אֵת יְחִידֶךָ אֲשֶׁר
אֶהְבֶּת, הָרִי פְּרִשְׁוֶהָ. וְלֶךְ לֶךְ אֵל
אֶרֶץ הַמְּרִיָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ד)
אֵלַי לִי אֵל הַר הַמּוֹר, לְתַמְנָן
בְּמִקּוֹם שְׂרָאוּי.

בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשְׁׁא אַבְרָהָם
אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם
מֵרְחוֹק. בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, הָרִי
פְּרִשְׁוֶהָ. אֵלֶּא כִּינֵן שֶׁאֲמַר וַיִּקַּם
וַיֵּלֶךְ אֵל הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ
הָאֱלֹהִים, מָה הַטַּעַם בְּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם
מֵרְחוֹק? אֵלֶּא מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב כִּי
בַּיִצְחָק קָרָא לֶךְ זֶרַע, וְזֶהוּ יַעֲקֹב
שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ, וְזֶהוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי.
וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם מֵרְחוֹק, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה לא) מֵרְחוֹק ה' נִרְאָה
לִי.

וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם - זֶהוּ יַעֲקֹב,
שֶׁכְּתוּב (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבִנֵי
הַמִּקּוֹם. הַסְּתַפֵּל אַבְרָהָם בְּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהוּא הַדְּרָגָה
הַשְּׁלִישִׁית, וַיֵּרָא אֵת יַעֲקֹב
שֶׁעֲתִיד לְצֵאת מִמֶּנּוּ. מֵרְחוֹק,
כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ מֵרְחוֹק וְלֹא לְזַמַּן
קָרוֹב.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעֶזֶר, מָה שֶּׁכַּחַ
שֶׁל אַבְרָהָם כִּשְׁהַסְּתַפֵּל וַיֵּרָא
שֶׁעֲתִיד לְצֵאת מִמֶּנּוּ יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי
כִּשְׁהַלֶּךְ לַעֲקֹד אֵת יִצְחָק אֵינוֹ
שֶׁכַּח כָּל כֶּף שְׁלוֹ?

אָמַר לוֹ, וַיֵּדָא (תרי) שֶׁרָאָה אֵת
יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי מִקְדָּם לְכֵן יָדַע
אַבְרָהָם אֵת הַחֲכֻמָּה, וְהַסְּתַפֵּל
עֲכָשׁוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא דְרָגָה
שְׁלִישִׁית לְעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת, וְאֵז
רָאָה אֵת יַעֲקֹב, שֶׁכְּתוּב וַיֵּרָא אֵת
הַמִּקּוֹם. אֲבָל עֲכָשׁוּ עֲמַד לוֹ
הַדְּבַר מֵרְחוֹק, מִשּׁוֹם שֶׁהֵלֶךְ
לַעֲקֹד אֵת יִצְחָק וְלֹא רָצָה לְהִרְחֵק
אֲחֵרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אֵת אֶהְרֹן וְאֵת אֶלְעֶזֶר בְּנוֹ אֵלֶּא כַּגִּיֵן לְאִמְשָׁכָא
לוֹן בְּמַלְיָן וּלְאִדְבָרָא לוֹן לְרַעוּתָא דְקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, אוֹף הָכָא קַח בְּמַלְיָן. אֵת בְּנֵךְ אֵת
יְחִידֶךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּת הָא (דף קכ ע"א) אוֹקְמוּהָ. וְלֶךְ
לֶךְ אֵל אֶרֶץ הַמּוֹרִיָּה כְּמָה דְאֵת אָמַר (שיר השירים)
אֵלַי לִי אֵל הַר הַמּוֹר. לְאִתְקַנָּא בְּאִתְרָא
דִּיתְחִזִּי:

בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשְׁׁא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו
וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם מֵרְחוֹק. בְּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי הָא אוֹקְמוּהָ, אֵלֶּא כִּינֵן דְאִתְמַר
וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֵל הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים
מָאי טַעַמָא בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם
מֵרְחוֹק. אֵלֶּא כַּגִּיֵן דְכְּתִיב כִּי בַּיִצְחָק יִקְרָא לֶךְ
זֶרַע וְדָא הוּא יַעֲקֹב דְנִפְקָ מִגִּיָּה וְהָא הוּא
בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי. וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם מֵרְחוֹק כְּמָה
דְאֵת אָמַר (ירמיה לא) מֵרְחוֹק יי נִרְאָה לִי.

וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם. דָּא הוּא יַעֲקֹב דְכְּתִיב,
(בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבִנֵי הַמִּקּוֹם. אֶסְתַּפֵּל
אַבְרָהָם בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי דְאִיהוּ דְרָגָא תְּלִיתָאָה
וְחָמָא לִיהּ לְיַעֲקֹב דְזַמִּין לְמִיפְקָ מִגִּיָּה.
מֵרְחוֹק כְּמָה דְאִמְרֵן מֵרְחוֹק וְלֹא לְזַמַּן קָרוֹב.
אָמַר לִיהּ רַבִּי אֶלְעֶזֶר מָאי שֶׁכַּחַ אִיהוּ
לְאִבְרָהָם כִּד אֶסְתַּפֵּל וְחָמָא דְזַמִּין
לְמִיפְקָ מִגִּיָּה יַעֲקֹב. דְהָא כִּד אֶזִּיל לְמִיעֵקֵד
לִיהּ לְיִצְחָק, לָאו שֶׁכַּחַ כָּל כֶּף אִיהוּ דִּילִיָּה.
אָמַר לִיהּ וַיֵּדָא (והא) חָמָא לִיהּ לְיַעֲקֹב דְהָא
מִקְדָּמָת דְנָא יָדַע אַבְרָהָם חֲכֻמָּתָא,
וְאֶסְתַּפֵּל הַשְּׁתָא בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי דְאִיהוּ דְרָגָא
תְּלִיתָאָה לְמַעַבְד שְׁלִימוֹ וְכִדִּין חָמָא לִיהּ
לְיַעֲקֹב דְכְּתִיב וַיֵּרָא אֵת הַמִּקּוֹם. אֲבָל הַשְּׁתָא
קִיָּמָא לִיהּ מְלָה מֵרְחוֹק כַּגִּיֵן דְאֶזִּיל לְמִיעֵקֵד
לִיהּ לְיִצְחָק וְלֹא כְּעָא לְהִרְחֵק אֲבַתְרִיָּה
דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

מרחוק חמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא בלחודוי, ובגין כך חמא ליה ולא אתגלי כלא, דאלו אספקלריאה דנהרא הוה שכיח על האי אספקלריאה דלא נהרא אתקיים עליה אברהם פדקא יאות, אבל מרחוק, בלחודוי הוה, מרחוק.

מאי טעמא אסתלק מהאי מלה אספקלריאה דנהרא בגין דהאי דרגא דיעקב הוה. ובגין דיעקב עד לא אתייליד לא אשתפח השתא על האי דרגא. ותו בגין דיהו ויקבל אגרא. וירא את המקום מרחוק דא יעקב פמה דאתמר מרחוק דלא זכה ביה. (ראייה בעניי כהאי עלמא אלא מרחוק מנו האי דרגא דהא כד אתא יעקב מית הוה אברהם ואסתלק מעלמא וירא את המקום מרחוק אבל לא בראיה אחרא): ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים וגו'. רמיז (חמא) הכא דאף על גב דאתו ליהוה ראייה וחמא ליעקב, אמר אברהם ודאי קדשא ברין הוא ידע בגוונא אחרא דאתחזי, מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו'. מה כתיב לעילא ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי, הא אוקמוה. אבל מאי טעמא לא אתיב ליה (מיד) מיד. אלא בגין דהא אסתלק מרחמי דאבא על ברא ובגין כך פתיב הנני בני, הנני דאסתלקו רחמי ואתהפוך לדינא:

ויאמר אברהם, ולא כתיב ויאמר אביו, דהא לא קאים עליה פאבא אלא בעל מחלוקת הוה ביה. אלהים יראה לו השה. יראה לנו מיבעי ליה, מאי יראה לו. אלא אמר ליה אלהים יראה לו לגרמיה, פד איהו יצטרין. אבל השתא בני ולא אמרא. מיד וילכו שניהם יחדו.

לעצמו כשהוא יצטרף, אבל עכשו בני, ולא ככש. מיד וילכו שניהם יחדו.

מרחוק ראה אותו בתוך האספקלריה שלא מאירה בלבדה, ולכן ראה אותו ולא התגלה הכל. שאלו היתה מצויה האספקלריה המאירה על האספקלריה שאינה מאירה, התקיים עליה אברהם פדקא, אבל מרחוק בלבדו היה. מרחוק.

מה הטעם הסתלקה מהדבר הזה האספקלריה המאירה? משום שזו היתה דרגתו של יעקב, ומשום שעדין לא נולד יעקב, לא נמצא פאן על הדרגה הזו. ועוד, כדי שילך ויקבל שכר. וירא את המקום מרחוק - זה יעקב, כמו שנתבאר מרחוק, שלא זכה בו. (ראייה בעניי בשולם הוה, אלא מרחוק, מתוך הדרגה הזו, שחרי בשבא יעקב אברהם היה מת והסתלק מהעולם. וירא את המקום מרחוק, אבל לא בראיה אחרת).

ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים וגו'. רמזו (ראיה) פאן, שאף על גב שבאו לאותה ראייה וראה את יעקב, אמר אברהם, ודאי הקדוש ברוך הוא יודע בגון אחר שראוי, מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו'. מה פתוב למעלה? ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי. הרי פרושה. אבל מה הטעם לא השיב לו (ברו) מיד? אלא משום שחרי הסתלק מרחמים של אב על בן, ולכן פתוב הנני בני, הנני שהסתלקו הרחמים והתהפוך לדין.

ויאמר אברהם, ולא כתוב ויאמר אביו, שחרי לא עמד עליו פאב, אלא בעל מחלוקת הוה עמו. אלהים יראה לו השה. הנה צריך (לכת) יראה לנו, מה זה יראה לו? אלא אמר לו אלהים יראה לו ולא ככש. מיד וילכו שניהם יחדו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

למוד זה, ומאז החלו צרות צרות המושפלים שם ימי"ש
ומהפלקים השונים הערכים ע"ש שם היעשים רחב, אך עד אז
לא היו שום צרות (המים התהדלו על מי מנוחת בלא פחד ובלא
אנחה).

ונבו תושבי העיר הזאת גלות תהלה לפל
לארה"ק, ואף האגנים המפלקים שבעה נהרנו
באריות ובימי מפלגה עקב למודם הקבוע
בזהר הקדוש, והם חיים וקמים ומקושרים את
הלמודים האלה כאן במקום מושבם בארה"ק.

ובעת הקנסת ספר הזהר הקדוש אל תבות עושים
שקחה גדולה בבהקנסת ספר תורה, ומנהגים
ארוץ עבור הזהר הקדוש ומקשרים אותו מכוון
בפרקת נאה לפי שמשערים לארוץ הקדוש.

ומדוי הנשים אומרות על כל דבר ישועה שיהיה
בזכות הרשב"י, וישויואים לדרך נושקים
את הפרקת של ארון הזהר הקדוש ומתפללים
ואומרים בכותב הרשב"י. (ומנהגת בפרקין).

ורבם הכב הצדיק שליט"א אמה שגובות הלמוד
הזהר שיעוים מקושרים בה כאן וכו', קמעט
ולא היו שום פגמים בהתקיימה האחרונה.

ויהא הענאנויהו (כצו) מן קדם עתיקא שדישא
דכל שדישו טמא דכל שמיריו סתימא דכולא,
דימשאן מן קדם עתיקא שדישא דכל שדישו
טמא דכל שמיריו סתימא דכולא עותא (כצו)
הנא וחסדא (חן וחסד) ורחמי (חמים) בנורו
עלאה וברעותא ויחודא (שמה) עלי על כל גני
בתי על כל ישרא. ויתענדו הדורים, ותהיה
קבר על הגאולה ברחמים רבים, ועשה שגבר נפוצו
הפעולות הוציא הרי זה קבר עת הגאולה, והיו כצו
שיהגלה קבר משיח צדקו ונאגלו נאגלו שלמה
ברחמים רבים, אפלו למשה מעשרה טמאים
שקרו מוש.

ש. נ. ה. אשכולון יצו

כ"ה. קבלנו בחסדי ד' יתברך את הטסט המתחלק
של כל הזהר חן אשר שילחתם אלינו.

אנו מודים לכם על כך מוקרב לב.
וברצוננו יומרו והודיע לכם, שאין לכם משיג פה
התעלפות היא נכה בזהר מתחלק זה. בשהספרו קשו
ואפשר לשנותו לכל מקום, הוא תועלת ונחות
גדולה אשר נתנתו מתקדשו גדול לקרא הרבה מדפי
הזהר בכל מקום ובכל שעה פניה, ולקרום הגאולה
ולקום השכינה הקדושה מעשרה.

רב תורות, וישתדלו להגדיל תורה ולהאדירה.
אבר לנו מס' השלשון שלכם, ואם תוכלו להתקשר
אלינו על ענין חשוב, נוהה לכם במאד מאד.

0527658044

כ"ד

לכבוד מקעל הזהר העולמי.

באר ליום ו' טבת השתתפתית בשמחת נשואין
בירושלים עיר"ק, והלקו שם למזכרת את
הספרים "אור הזהר" ו"תפני זהר" שברוצאצא, וכן
עלה בדעתי שבעת, באשר מותקרב הנאציזם
(יום הירולא) של לפני וצוק"ל. שאחלה לקבל הנגידים
ונגנים כ"כ בלעה"ר את הספרים הקדושים האלו.

(בפעם ארו כאן אפלה על המחיר קלי, כי ראיתי שפוקדים את
הספרים הנ"ל 5-6 ל. לסקה וכו' זה פחות מחיר של פסיקת
שוקולד או בפרקו סולה ושאר פשיית של עולם הזה. אפשי

פסיקת הוראפסל שבר נחיה לעולמי נה) לכו אפשי שמפניו
הנגני וצוק"ל 150- אור הזהר ותפני זהר אם תוכלו
להוריעני פטה המחיר ואשלגנו בשמחה, ונהי
עשיתי בה את הנחת רוח הגדולה ביותר לקבי
וצוק"ל. עוד עלה בדעתי, שבעת שיתקבצו קלם
על הירולא (ואלה שפחול) שיתמפו באותו הפוע, על כל
מיה) ולקדו קלם יחד למשך 12 דק' את הזהר

הקדוש, (ואלה שפחול) שיתמפו באותו הפוע, על כל
מיה) ולקדו קלם יחד למשך 12 דק' את הזהר
שנית ללמד על יום, (ולקדו 10 עפרים, ויצא 12 דקות) והיה
זה הנחת רוח הגדול ביותר לקנין וצוק"ל.

לכבוד רב (הגאולה) ככה השמיענו
הפעלת הזהר הקדוש
משה יעקב ויגורדינו

באר החיים - המרפז לבית המקדש והמשכן

כ"ה. אשירבים ישאל שיש לנו בדרוננו פאלה יהודים
צדיקים עמוכם מוצי רחמים אשר מקרבים את
הגאולה, ובכונתכם יבוא משיח צדקנו במהרה
בגיונו ברחמים רבים, ובקרט באשר ראש עתה
כל פתי המדרשים את העלונים הקדושים על
הזהר הקדוש ועל החשיבות הגדולה שבלמוד
הקדוש הזה, ונאפלו לפשוטו עם בגירסא, ואננם אין
לחבל על ידיו שראו פשוטו, אך בפניה על אלו שראים פשוטים
אבל פתח נדרה שגלותם וגם נשגבה לנאור) (לכבוד) אצלכם
מאת הצדיקים הקדושים מדרות נבנו, וכן געת
באשר הדיפס מתקדש את תקוני הזהר המתחלק
למי השנה, ובשלישה דקות ביום יבולים לגמור את
כל התקנה יתר בשנה אחת, הני זו זכות עצומה
וגדולה ויהי חלקנו עמוכם, ואשר שראיתם בעלונים
שיש לכם פמה מאות מתקני זהר והעלונים
אלו המוכיבים רחמים רבים נאמר - והמשפילים והתירו
בזהר הקדוש ומצדדי הרבים כדוכבים לעולם
ועה. הכינו רוצים גם כן בענות השם להצטרף
ולחלק את הזהר הקדוש והעלונים, ועל ידי כל
הפעלים הגדולים האלה תגיע קבר הגאולה ויגנה

בית המקדש ברחמים רבים, ויבואו שגבר עתה
כדאי להתהונו ולדעת את הקלות בית המקדש,
וכמו שהתפזר חיים הזהר וכו', ועל נגמול לראות
את מערכת כלי בית המקדש שעל ידיו אשר
אנו מגיעים לתלמודי התורה (ולקבוצות וברוקה
בכל הארץ, והראות את מערכת כלי בית
המקדש כפאר ובהרה, ונקמו ללמוד ממונו ועל ידו
את צורת הפלים לפרטי פרטים, צורת המנוחה
ועליה, והעבודה, צורת הפיוז ועליו ונמילת
הנבים בו וכו', צורת המנוחה ועליה והעבודה
בה, ועוד ועוד באשר יהא קל הרואה את דגמת
כלי המקדש שעל ידיו, הננו מגיעים לתלמודי
התורה ולקבוצות וברוקה בכל הארץ והראות
את דגמי כלי בית המקדש, בתוספת הספר ובאר
רוב ומקוה על כל הפלים (שפחות הלשון הקדוש אודיש
אמילת לרחמיכם). לתאם וכן לו להתקשר לטל:
029924486 דקונות השם נבוא אליכם בכוון הנח
לכם לתראות את התעוררה. (עוד השום יתברך
ונקמה קבר על ידי למוד והפעלת הזהר הקדוש
ולמוד הקלות ועניני בית המקדש לגאולה השלמה
שקרו מוש ברחמים רבים, אמן פו ויהא כצו.
לכבוד רב

"באר החיים" - המרפז לבית המקדש והמשכן
טל: 02-9924486 ת. 80317. בית שמש

לכבוד מקעל הזהר העולמי

כאיתי שיש לכם קבר 200 "מוכבי אור" ומתנדבים
להלוות (היה) והשכתי שעליהם פון דקביו הכה"ק
כפי פתנס מקוריו וצוקללה"ו ויע"א, (אפשי פתנס
עבוד ע"א את אר סמו"ו פתנס שנת תשס"ח) (זה לשון קרשלו:
אמר אותנו בני אדם שיש להם נשמה מעשר
ספירות דעולים אינם יבולים לעמל על מנהג
אחת כמו תגלגל וכו' ולכן כפי מאד ... שיהיה
לו נשמה מעשר ספירות דעולים... כפי יהודה
... שיהיה לו נשמה מעשר ספירות דישיר וכו' וגם
שעשר ספירות (העולים) גבורים מאד וכו' מלכות
שבלכות הוא נבוח קאה. מדתו של הוד מפלג עליו
השמות), עד נא לשוננו הקדוש. ולכן אמרתם לקרש
אשר יהוה ושלמתם הגבורה והעצומה שלכם וקלם
כל המוכיבים אור ומשתקפו וכו' ומשבתם היא מעשר
ספירות הקדושות דעולים (עו בפפר הקדוש אצרות
חיים למהרה"ו שער הכאשוש שער העולים, (וכו) אשירבים
ישאל.

הבערנה עצומה
הרבינו בנין
ברכבלד פה אין הקדש